

fatningsrevision som den, der ønskes af Venstre, skal blive gennemført. Dermed har jeg intet sagt om, at Socialdemokratiets Medvirkning ikke ogsaa bliver nødvendig.

Endelig forsøgte det ærede Medlem ved Eksemplet fra Frankrig at paapege, at det skulde være muligt for et radikalt Venstre at føre Regeringen gennem en længere Tid med Støtte fra Socialdemokratiet. Men det Eksempel halter i overordentlig betydelig Grad. Naar man vil overveje den politiske Situation, som den antagelig vil komme til at stille sig i de nærmest kommende Aar, gør man i det hele vel i at gøre sig klart, at Forholdet mellem det radikale Venstre og Socialdemokratiet her til Lands er fuldstændig forskelligt fra det Forhold, der i andre Lande har været etableret mellem radikale Venstrepartier og Socialdemokratiet. I England har man haft og har en Socialdemokrat i Regeringen, i Frankrig har man haft flere Socialdemokrater i Regeringen. Men hvorledes har Forholdet der været? Det har været et stærkt og dominerende Venstre, der har regeret, og overfor hvilket Socialdemokratiet kun har været den mindre Part. Her til Lands vil Forholdet, naar Partiforholdene i øvrigt blive uforandrede, være ganske anderledes. Her vil det være det radikale Venstre, som er saare svagt i Forhold til Socialdemokratiet, saa hvordan man end tænker sig Udviklingen, vil det blive ved at være det lille Parti i Forhold til det større Socialdemokrati. Vi have intetsteds set det Eksperiment, at et radikalt Venstre regerer med en virkelig solid og effektiv Støtte fra Socialdemokratiet gennem en længere Aarrække, naar Venstre har udgjort den mindre Del og Socialdemokratiet den større Del i Alliancen. Kommer dette Forhold til Stede, vil der ikke kunne regeres solidt undtagen ved Hjælp af et virkeligt Koalitionsministerium, og saa faa vi se, om et Koalitionsministerium vil kunne holde overfor den gennemgribende og dybtgaaende Forskel i Samfundsopfattelsen, der er til Stede ogsaa mellem det radikale Venstre og Socialdemokratiet. Jeg tror ikke paa Holdbarheden.

A. P. Andersen: Til den sidste ærede Taler (N. Neergaard) vil jeg sige, at vi i Virkeligheden ere enige om Forholdene i England, idet jeg har gjort opmærksom paa, at Ængstelsen for en Forfatningskamp afholder Englænderne fra at stille ind i den. Men det, jeg mente med min Sammenligning, var, at det ærede Medlem

først, hvis herhjemme Overhuset vilde forkaste Finansloven — det er det, Striden drejer sig om derovre —, vilde komme i en Situation, der vilde foranledige ham til i Folketinget at fremsætte Ønsket om den Grundlov, det ærede Medlem nu tænker sig.

Angaaende de kommunale Raad og deres Evne til at skabe et andet Landsting end det nuværende, skal jeg sige, at jeg for undlod at nævne en praktisk Grund, der foruden den politiske gør, at jeg kun med største Betænkelighed kan se paa et saadant Eksperiment. Den ærede sidste Taler sagde, at disse Raad vælges med andre Hensyn for Øje. Ja, det gøre de nu. Men den Dag, vi lave dem om til Forsamlinger, hvis Hovedopgave bliver at skabe et Landsting, der svarer til Flertallet i Folketinget, vil det netop gaa ud over de saglige Hensyn, der dog heldigvis endnu mange Gange ere dominerende, og det synes jeg praktisk set er en væsentlig Grund til, at man befrier Sogne-, By- og Amsraad for at blive rene politiske Forsamlinger, hvor de kommunale Dygtigheder forsvinde for at give Plads for slagfærdige politiske Talere. Det vil nemlig blive Resultatet. Den Vej, det ærede Medlem vil gaa, kan jeg derfor af kommunale Grunde ikke gaa ind paa.

Jeg komplimenterer det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg) for den Beskedenhed i Ord og Miner og Lader, hvormed det ærede Medlem optræder overfor Regeringen. Jeg kan ikke paavise, at det ærede Medlem har tvunget den højtærede Konseilspræsident til at skifte Standpunkt overfor Opløsningsspørgsmaalet og Forfatningskampen, det kan ikke belægges med Beviser. Men jeg overlader til det høje Ting at dømme om, hvorvidt det kan bevises, at Socialdemokraterne i Borgerrepræsentationen have tvunget de Radikale til at opgive Raadmand Philipsen som Borgmestere, og jeg henstiller til det høje Ting, om det ikke tror, at Omvendelsen i de 2 af mig her nævnte Tilfælde svarer ganske til Omvendelsen i Borgerrepræsentationen med Hensyn til Raadmand Philipsen. Og saa maa det høje Ting selv dømme om, hvorvidt det er det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds, der svinger Knaldepisken, eller det er de Radikale, der godvillig bøje sig, hver Gang det ærede Medlem blinker med Øjnene. Saa sagde det ærede Medlem, at naar Folketinget ikke var populært, hvilken Tanke han godt kunde gaa ind paa, maatte det være Ven-